

[Nathalie Lind]

stor betydning for den gruppe handicappede, som er i arbejde. Det tror jeg også vi skal tænke på i denne tid.

Nationalkomiteen for handicapåret skulle vel have været idégiver og inspirator til fremstød for de handicappede, men sådan skulle det ikke gå. Som bekendt forlod invalideorganisationerne denne komité, efter at regeringen havde forladt princippet om kompensati-on for et handicap. I modsætning til den socialdemokratiske ordfører forstår jeg fuldt ud organisationernes reaktion. Vi har fra venstres side fra starten taget afstand fra brud på princippet om, at man skal kompensere merudgifterne ved handicap. Da vi behandlede socialindkomsten i foråret, var vores holdning, at vi ønskede alle pensionister friholdt for socialindkomstens virkninger. Jeg tror, vi alle sammen i denne tid får breve med uhyggelige eksempler på, hvordan f. eks. invalidepensionister netop takket være socialindkomsten mister betydelige dele af deres pension. Socialministeren får sikkert også mange breve af den art. Jeg vil gerne spørge her: finder ministeren det virkelig rimeligt, at familier med indtægter på omkring 50.000 kr. kommer ud for netto at miste 600 kr. om måneden i invalidepension, fordi de bor på en mindre landejendom, i et gammelt stuehus, og næsten har betalt gælden ned?

Vi var som bekendt også imod, at invaliditetsydelsen som typisk kompensationsydelse skulle falde helt bort, og imod de indskrænkninger, der skete i ydelsen af hjemmehjælp. Ordføreren for forespørgerne, hr. Brixtofte, har jo udførligt omtalt vores modstand – det fremgår også af dagsordensforslaget – imod det, der blev gennemført over for familier med et handicappet barn i hjemmet. Men vi talte for døve øren. Socialdemokratiet, regeringen, havde sit flertal hjemme, og lovændringerne blev gennemført.

Den, der sår vind, høster storm. Jeg er bange for, at virkningerne af socialministerens administrativt fastsatte bestemmelse om, at tilskud til nødvendig medicin ikke længere kan afholdes over bistandsloven, vil rejse storm. Utallige syge har her i januar måned fået meddelelse om, at de ikke på denne måde fortsat kan få tilskud til deres medicinudgifter. Nu må de selv betale. Det drejer sig om patienter med sukkersyge, epilepsi og Parkinsons syge. For så vidt angår den sidste

har jeg fået eksempler på, at der kan være tale om medicinudgifter, patienten selv skal betale, pr. måned på mellem 800 og 1.000 kr. Vi har i venstre intet imod at begrænse udgifterne til medicin, specielt til unødvendig medicin, vi deltager gerne i en forhandling herom, men vi er stærkt imod, at nødvendig medicin til mennesker, der skal tage denne medicin resten af deres liv, skal belaste deres økonomi, som jeg nævner her. Der er forskel på at betale medicin for en lungebetændelse i 14 dage og så betale medicin, når man er kronisk syg.

Socialministeren har endda været så frimodig at tale om, at de ændringer, der er gennemført – og det er jo på bistandslovens område besparelser på omkring 55 mill. kr. – var udtryk for solidaritet med de handicappede. Jeg mener, det modsatte er tilfældet. Jeg har prøvet at stille et tankeeksempel op. Hvordan ville det se ud, hvis dette beløb, disse 55 mill. kr., blev fordelt på en anden måde og på en større gruppe? Jeg har bare som et eksempel set på: hvor meget stiger alle modtagere af dagpenge og efterløn takket være, at der er reguleringsbestemmelser? Vi forudsætter en lønstigningstakt på ca. 9 pct., det er vist meget realistisk, så vil de få en stigning på 144 kr. om ugen i dette år. Men hvis man nu tænkte sig, at stigningen blev begrænset til 140 kr. om ugen, altså 4 kr. mindre om ugen, så ville det betyde, at udgifterne faldt med 55 mill. kr. Det er netop det beløb, socialministerens besparelser på handicapområdet beløber sig til. Jeg nævner det kun som et eksempel, men jeg stiller det op på den måde, og jeg rejser det spørgsmål: hvad er det, vi vil? 4 kr. mindre om ugen til den, der får dagpenge eller efterløn, på den ene side, eller alvorlige begrænsninger af ydelserne til kronisk syge på den anden side? Det var et eksempel, men jeg mener også, det er en klagørelse af den problemstilling, vi diskuterer her i dag.

Hvem er det, vi skylder at stille os solidarisk med ved besparelser? Er det de mange, der vil komme ud for en meget beskeden begrænsning, eller er det de få svage og sårbare grupper, der rammes føleligt? Socialministeren er nok ikke i tvivl om mit svar, og jeg er vel heller ikke i tvivl om socialministerens svar. Men det ville alligevel interessere mig at høre, om socialministeren fortsat vil fastholde, at den løsning, regeringen har